

Een overdenking over Genesis 18

In Genesis 17 vinden wij in de besnijdenis in type het einde van de oude mens. De besnijdenis die niet met handen verricht is, vinden wij in het Nieuwe Testament, het uittrekken van het lichaam van het vlees, in de besnijdenis van Christus (Kol. 2:11). De apostel Paulus schrijft aan de Filippiërs: "Want wij zijn de besnijdenis, wij, die God dienen door de Geest van God, en in Christus Jezus roemen en niet op het vlees vertrouwen" (Fil. 3:3). Wij zijn de besnijdenis, dat wil zeggen, gescheiden van de boze en dood voor de zonde. "Wij die God dienen" wil zeggen: Geen vlees, noch iets wat vleselijk is in de dienst voor God gebruiken. Hem dienen door de Geest van God. De Geest van God is de kracht die ons bevrijdt van wetten en inzettingen, van wie die ook mogen zijn. Want "waar de Geest van de Heere is, is vrijheid" (2 Kor. 3:17b). Geen vrijheid om ons door de energie van het vlees in het zweet te werken (Ez. 44:18b; Gal. 5:13; 1 Petr. 2:16), maar om onder de leiding van de Heilige Geest onze God op een waardige manier te dienen, alleen in Christus Jezus te roemen en niet meer op het vlees te vertrouwen.

Vanzelfsprekend zal Abraham al deze gedachten met betrekking tot de besnijdenis nog niet hebben begrepen. Wij mogen nu door Gods genade weten dat wij met Christus gestorven zijn: "Of weet u niet, dat wij allen die tot Christus Jezus gedoopt zijn, tot Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop tot de dood" (Rom. 6:3,4a en Kol. 2:12a). De ware besnijdenis brengt ons in de christelijke positie en bovendien in de gemeenschap met onze God en Vader. Wat Abraham betreft in gemeenschap met de Heere. Het was de bedoeling van God, de Almachtige, dat Abraham voor Zijn aangezicht zou wandelen en dat hij oprecht zou zijn (Gen. 17:1).

Om voor het aangezicht van God te wandelen is het nodig de oude mens, de oude natuur, ons vlees, voor dood te houden. Daarom hebben wij in Genesis 17 eerst de besnijdenis. Dat is naar de gedachten van God nodig om onze christelijke positie in te nemen en om voor Gods aangezicht te wandelen. Dit laatste wordt in Genesis 18 ontwikkeld. Abrahams positie was voor het aangezicht van de Heere. Onze positie is veel nauwer en inniger. Wij staan nu voor God als Zijn kinderen, die Hem als Vader kennen. De Heere, de Almachtige, de Eeuwige en Onveranderlijke, is nu in Christus onze Vader en wij zijn door genade Zijn kinderen. In 1 Joh. 3:1,2a lezen wij dat wij de Vader kennen. "En onze gemeenschap nu is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat onze blijdschap volkomen is" (eigenlijk, voleindigd is, zodat die blijdschap ons ook geheel vervult; 1 Joh. 1:3b,4). Zodra Abraham in type zijn christelijke positie praktisch heeft ingenomen en door de besnijdenis het zegel van de gerechtigheid van het geloof heeft ontvangen (Rom. 4:11), verschijnt de Heere aan hem bij de eikenbossen van Mam-re. Mamre betekent "vettigheid". Abraham verkeerde daar waar de vettigheid van de zegen van de Heere het hart volledig kan vullen. Het is de plaats waar de Heere aan hem kon verschijnen, terwijl hij in de deur van de tent zat, toen de dag heet werd.

Abraham had de juiste plaats ingenomen; bovendien vervulde het zijn hart met rust, want hij zat aan de deur van de tent. De tent spreekt van Abrahams pelgrimsstand, en hij toont hier zijn vreemdelingschap, wat zijn hart echter niet verontrustte. Hij was immers bij de eikenbossen van Mamre. Hij had rust en voldoening door de vettigheid van de zegen van de Heere. Hij wist ook dat vreemde elementen uit de wereld elk ogenblik zouden proberen binnen te dringen in de tent, waarin hij met Sara woonde. Abraham waakte voor de listen

van satan; hij zat aan de deur van de tent. Niets wat verkeerd was kon binnenkomen, ook niet toen het heet werd. De Bijbel laat ons zien dat het mogelijk is actief te arbeiden, zelfs ten dienste van het getuigenis, terwijl wij toch de deur, het in - en uitgaan in ons eigen huis, veronachtzamen.

Wij vinden in Nehemia hiervan een voorbeeld. In Neh. 3:1 zien wij dat de hogepriester Eljasib (zijn naam betekent: God zal terugbrengen) helpt om de Schaapspoort te herstellen. Dat was een goed werk, maar de muur tot aan de deur van zijn huis werd door hem niet hersteld. Dat moesten anderen doen (Neh. 3:20,21). Wat heeft dat nare gevolgen gehad! Tijdens de afwezigheid van Nehemia heeft Eljasib aan Tobia, de ammonietische knecht, een kamer in het huis van God gegeven. Het was die Tobia, die vanaf het begin van Nehemia's komst en werk, één van de tegenstanders was (Neh. 2:10). Als Nehemia in hoofdstuk 13 in Jeruzalem terugkeert, begrijpt hij welk kwaad Eljasib heeft gedaan (Neh. 13:4-8). Als wij de ingang van ons huis tijdens onze pelgrimsreis niet bewaren, kan de wereld binnendringen. In Neh. 13:28 vinden wij dat een kleinzoon van Eljasib een dochter van Sanballat, de Horoniet, heeft getrouwd. Sanballat betekent "verborgen haat". Hij was, met Tobia, vanaf het begin een tegenstander van de bouw (Neh. 4:7,8). En één van hen kreeg door Eljasib een kamer in het huis van God, terwijl de ander door een huwelijksverbintenis in zijn huis kwam.

Laten wij tijdens ons vreemdelingschap aan de deur van ons huis zitten, opdat de wereld niet binnendringt. Het kan voor hen die in deze wereld de christelijke positie naar de gedachten van God hebben ingenomen, door allerlei omstandigheden - haat, druk, beproeving, ziekte, en dergelijke - "heet" worden. Zij die God kennen als hun hemelse Vader, kunnen van Abraham veel leren. Het verontrustte hem niet, ook niet toen het heet werd; hij zat aan de deur en woonde te Mamre, in de overvloed van Gods zegen. Er is een weg naar Boven, vanwaar al onze hulp komt. Abraham had volkomen rust en vertrouwen in zijn God, met Wie hij gemeenschap had. Hij toonde geen onrust. Welk een voorbeeld voor ons die belijden dat wij onze christelijke positie kennen en begrijpen! Blijf ik, blijft u, in deze wereld van onrust, haat en vijandschap, waarin het voor ons in menig opzicht "heet" is, rustig? Tonen wij dat aan de ingang van onze woning? Zitten wij daar en verwachten wij het van de hemel? Doen wij als Abraham en heffen wij onze ogen op? Zijn onze ogen geopend? Abraham hief ze op en zag iets geweldigs: "Daar stonden drie mannen tegenover hem; toen hij hen zag, zo liep hij hun tegemoet van de deur van de tent, en boog zich ter aarde". Wij weten uit vers 22 en uit hoofdstuk 19:1 dat twee van hen engelen waren. Dienende geesten, die tot dienst uitgezonden worden terwille van hen die de behoudenis zullen beërven (Hebr. 1:14). Wij zien bij Lot ook dat deze engelen hem beschermen, als de mannen van Sodom op hem aandringen om de deur van zijn huis open te breken. Zij steken de handen uit om Lot in zijn huis te brengen en sluiten dan de deur en slaan de mannen van Sodom van de kleinste tot de grootste met blindheid (Gen. 19:9b-11). De derde Persoon is de Heere Zelf, voor Wiens aangezicht Abraham zich ter aarde neerboog.

De Heere verscheen aan Abraham (Gen. 18:1a). De Heere openbaarde Zichzelf aan Zijn vriend. Drie keer wordt Abraham in Gods Woord zo genoemd, in 2 Kron. 20:7b; Jes. 41:8 en in Jak. 2:23b. Zijn toestand en gezindheid waren zeer goed. Door zijn dagelijkse gemeenschap met God voelde hij direct aan Wie het was Die daar zo opeens voor hem stond. Toen hij hen zag, liep hij hen direct tegemoet. Zijn hart dreef hem tot Hem Die Zich wilde openbaren. Denken wij dan niet aan Joh. 1:14: "Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader"? Abraham, de man van het geloof, ging hen tegemoet. Zijn

hart ging uit naar de Heere, zijn God. Hij was niet bang, zodat hij zijn God direct herkende. Hij boog zich ter aarde, als teken van eerbied voor de Heere, zijn God. God, de Almachtige had immers vaker met hem gesproken, zie Gen. 12:1-3; 13:14-17; 15:1,4,5,9; 17:1,2; 17:7-22.

Toen Abraham drie mannen naar hem toe zag komen liep hij hen tegemoet. Hierover een praktische vraag: Als onze God en Vader in Christus Zich aan ons openbaart, is onze toestand dan, door de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus, zó dat wij Hem tegemoet kunnen lopen? Of moeten wij ons vanwege onze droevige toestand en wereldgelijkvormigheid beschaamd terughouden? Openbaren wij onze christelijke positie? Kennen wij de enige, waarachtige God als onze hemelse Vader (Joh. 17:3)? Wij zijn toch in de Zoon (Joh. 17:21)? Wij mogen vanuit die positie gemeenschap met onze Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus hebben en die gemeenschap ervaren.

Abrahams toestand was goed. Er zijn Schriftuitleggers die zeggen dat het ook als volgt gelezen mag worden: "Snel liep hij hun tegemoet". Daaruit blijkt dat er bij Abraham, in plaats van terughouding, een bijzondere aantrekkingskracht tot de Heere aanwezig was. Mocht dat toch meer bij ons gevonden worden, om ons dan met diep ontzag neer te buigen, om vanuit deze nederige plaats op te zien tot Hem in Wiens ogen wij genade gevonden hebben.

Abraham spreekt met eerbied en ontzag: "Heere, heb ik nu genade gevonden in Uw ogen (na de besnijdenis, nadat ik mijzelf in Uw licht heb veroordeeld), zo ga toch niet aan Uw knecht voorbij". "Heere, als U, de Almachtige, de moeite neemt om af te dalen op aarde en aan mij verschijnt, als U Zich zó neerbuigt, dan wil ik mij neerbuigen om U te eren". Het is als het ware zo, dat Abraham terugdenkt aan datgene wat in hoofdstuk 17 heeft plaatsgevonden, waar God, de Almachtige, zijn geloof bezegeld heeft met gerechtigheid, door de besnijdenis, waarin de oude mens, het vlees, zijn einde heeft gevonden. Vanuit deze toestand van het hart spreekt hij tot de Heere. Welk een lering voor ons! Wij zouden eigenlijk met Abraham moeten zeggen: "Openbaart U Zich aan mij?"

De Heere Jezus heeft, toen Hij op aarde was, gezegd: "Wie Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft zal door Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren" (Joh. 14:21). Abraham mocht ervaren dat God Zich aan hem openbaarde. Wat moet dat voor hem een wonderbare ervaring zijn geweest! Zijn hart was er mee vervuld. Dat blijkt wel uit de dringende vraag: "Zo gaat toch niet aan Uw knecht voorbij". Welk een goede, geestelijke toestand vinden wij bij Abraham. Hij zegt: "Uw knecht". Hij was de man die rijk gezegend was en zelf knechten had (vers 7). Maar in de tegenwoordigheid van zijn God is hij niets meer dan "Uw knecht", die niets anders wil doen dan dat wat het hart van de Heere zal verblijden. Als knecht van de Heere zoekt hij wat de Heere kan behagen.

Voordat wij met deze gedachte verder gaan, eerst een praktische gedachte. Het huis van Abraham stond open, er was gastvrijheid met toewijding. In Rom. 12:13b staat: "Legt u toe op de gastvrijheid". In 1 Petr. 4:9 staat: "Weest gastvrij voor elkaar, zonder mopperen". Dat wordt aan hen die in de verstrooiing zijn geschreven. Ook hier blijkt, dat gastvrij zijn met tegenzin gepaard kan gaan. Bij Abraham vinden we daar niets van. Hij heeft er iets van begrepen en hij heeft ervaren wat staat in Hebr. 13:2: "Vergeet de gastvrijheid niet, want daardoor hebben sommigen onwetend engelen gehuisvest". Abraham herbergde de Heere en twee engelen. Dat was praktisch christen - zijn. Is dat ook geen les voor ons?

In het hart van Abraham leefde de wens om de Heere welbehaaglijk te zijn. Als knecht van de Heere werd zijn hart gedreven om Hem water te brengen, om de voeten in de hitte van deze wereld te verfrissen en om Hem een plaats van rust te geven. Hij zegt immers: "En leunt onder deze boom". In Mamre, daar waar Abraham zelf de rijke zegen ondervond. Wij weten uit Ef. 5:26, dat water in verbinding met het Woord wordt gebracht. Zo zien wij hier in vers 4 in type het water, het Woord, dat dient om te verkwikken. Wat moet dat voor de Heere zijn geweest, in type Zijn Woord aangeboden te krijgen. Nee, de Heere had het niet nodig tot reiniging, zoals wij. Maar wij mogen Hem aanbieden wat wij uit het Woord hebben geleerd en wat wij overeenkomstig dat Woord doen. Dat is voor de Heere een ware verfrissing. Bij Abraham was het hart, de toewijding, de drijfveer. Hij bracht het goede voort tot verkwikking of verfrissing van de Heere.

De Heere Jezus zegt in de Schrift dat men de boom aan de vruchten zal kennen en dat de goede mens het goede voortbrengt uit de goede schat van zijn hart (Luk. 6:44,45). Abraham nam zijn positie als gelovige in en bracht voor de Heere het goede voort uit zijn hart.

In vers 5 gaat het hart van Abraham nog verder open voor de Heere: "En ik zal een bete broods halen, dat Gij Uw hart sterkt; daarna zult Gij voortgaan, daarom omdat Gij tot Uw knecht overgekomen zijt". Kennen wij het ware Levensbrood? Het Manna dat van de hemel is neergedaald? Zijn wij daarvan een voortdurende eter? De Heere Jezus heeft gezegd: "Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven... Want Mijn vlees is waarlijk spijs en Mijn bloed is waarlijk drank. Wie Mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem" (Joh. 6:54-56). Het zich voortdurend voeden met de gestorven Christus is het enige Brood dat ons in Hem bewaart. Abraham zal deze dingen niet hebben begrepen, hoewel hij toch een bete broods aan de Heere geeft, opdat de Heere Zijn hart zou sterken. En de drijfveer was: "Omdat Gij tot Uw knecht overgekomen zijt". De Heere openbaarde Zich aan Abraham en Abrahams hart werd voorbereid om alles aan de Heere te geven. Kunnen wij de Heere iets aanbieden?

Als de Heere Zich aan ons openbaart, hebben we dan iets van de gestorven Christus in onze harten? Kunnen wij van datgene wat voor ons het ware Levensvoedsel is, aan onze God en Vader brengen, opdat het hart van de Vader versterkt wordt?

Ik denk aan een geschiedenis uit Luk. 7:36-50. Daar lezen wij van een vrouw en van Simon, de farizeeër. Als de Heere Jezus vraagt: "Wie van hen dan zal hem het meest liefhebben?", antwoordt Simon: "Ik veronderstel, hij aan wie hij het meest heeft geschonken". De Heere Jezus zegt dan: "U hebt juist geoordeeld". Dan keert de Heere Jezus Zich tot de vrouw en zegt tot Simon: "Ziet u deze vrouw?" Ik ben in uw huis gekomen; water voor mijn voeten hebt u Mij niet gegeven, maar zij heeft mijn voeten met haar tranen nat gemaakt en met haar haren afgedroogd. Een kus hebt u Mij niet gegeven, maar zij heeft vanaf dat Ik binnengekomen ben niet opgehouden mijn voeten innig te kussen. Met olie hebt u mijn hoofd niet gezalfd, maar zij heeft met balsem mijn voeten gezalfd. ... zij heeft veel liefgehad". Bij de vrouw was, nadat zij genade in de ogen van de Heere gevonden had, de bereidheid om alles aan Hem te geven. Dat was voor Zijn hart een verkwikking.

Zo was het ook bij Abraham. Hoe lieflijk waren voor hem de voeten van diegenen die vrede verkondigden, van hen die het goede verkondigden (Rom. 10:15b; Luk. 7:38 en Joh. 12:3). Hij

laat water brengen voor hun voeten. En als wij Romeinen 12:1 naar de gedachten van God uitleven en wij onze lichamen stellen tot levende offeranden, heilig, voor God welbehaaglijk, is dat dan niet een "bete broods", het voedsel voor God? Wij kunnen dan de woorden van Abraham toepassen: ".Dat Gij Uw hart sterkt". In Christus is onze God, de Vader, tot ons afgedaald. Zullen wij dan nu ook niet, net als Abraham en die vrouw uit Lukas 7, ons leven aan God aanbieden? De toewijding van het hart is voedsel voor onze God en Vader, want dat is onze redelijke dienst (Rom. 12:1).

Abraham bracht iets van de zegeningen die God hem had toevertrouwd. Het kwam, uit liefde tot zijn God, spontaan uit zijn hart voort, waardoor het voor de Heere welbehaaglijk was.

God wil Zich openbaren

God verscheen of openbaarde Zich aan Abraham, Zijn knecht. In het Nieuwe Testament is die openbaring van Zichzelf verbonden met het doen van Gods Woord en geboden. De Heere Jezus zegt immers: "Wie Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal door Mijn Vader worden geliefd; en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren" (Joh. 14:21). En vers 23 gaat nog iets verder: "Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord bewaren, en Mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken". Het eerste wil zeggen, dat in alles het hart door Zijn Woord geleid en beheerst wordt. En het laatste spreekt van een blijvende gemeenschap, nu al op aarde en spoedig eeuwig in de hemel. De Heere wenst het, want Hij zegt immers tot Abraham: "Doe zoals gij gesproken hebt". De Heere wenst een ononderbroken gemeenschap met het pelgrimshart dat op aarde zo voor Hem klopt.

Gehoorzaamheid

Wij lezen in vers 6: "En Abraham haastte zich naar de tent, tot Sara". Is dat niet de vrucht van de genade van God, die in hem werkzaam was? Zulk een gehoorzaamheid stijgt als een welriekende reuk op tot de Heere (1 Sam. 15:22). Denken wij dan niet allereerst aan de Heere Jezus? Hij was immers de gehoorzame knecht. God, Zijn Vader, kon van Hem zeggen: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb". De Heere Jezus, de Zoon van God was het ware voedsel voor God. De Zoon, die God is, te prijzen tot in eeuwigheid, werd waarachtig mens om op aarde Zijn God te vereren, zoals nog nooit op aarde had plaats gevonden. In type wordt Hij ons in vers 6, in de drie maten meelbloem voorgesteld.

Geen traagheid

Abraham gaat met spoed naar de tent, tot Sara en zegt tegen haar: "Kneed drie maten meelbloem en maak koeken". Toegewijde harten openbaren geen traagheid. Abraham haastte zich en Sara moest zich haasten. Sara moest haar energie aanwenden, om bij de typologie te blijven, om de persoon van de Heere voor te stellen, die vanaf de kribbe tot aan het kruis God volkomen was toegewijd en Hem heeft verheerlijkt. Zijn leven is in volkomen heiligheid, als een lieflijk offer, voor God opgestegen. Hij was het ware spijsoffer, waarvan de drie maten meelbloem spreken.

Zonder gebrek

De Zoon van God kwam als waarachtig mens op aarde. Hij was immers de spruit van de Heere, die op aarde heeft geleefd tot heerlijkheid van God (Jesaja 4:2). Hij is als een rijsje voor Gods aangezicht opgeschoten (Jes. 11:1), ja, als een wortel uit een dorre aarde; Hij had

geen gedaante noch heerlijkheid (Jes. 53:2). Hij was de vlekkeloze, de reine, geheel zonder gebreken. Daarvan spreekt het fijne meel. Hij werd verwekt door de Heilige Geest (Matt. 1:18 en Luk. 1:35) en heeft door de kracht van de Heilige Geest geleefd en gewerkt (Mark. 1:12 en Luk. 4:1,4). Hij is door God met de Heilige Geest gezalfd (Hand. 10:38). Zijn woorden en openbaringen waren onaanvechtbaar. Als Hem gevraagd werd: "Wie bent U?", kon Hij antwoorden: "Geheel wat Ik ook tot u spreek" (Joh. 8:25). Hij was de enige die van Zichzelf kon zeggen: "De overste van de wereld komt en heeft in Mij helemaal niets" (Joh. 14:30b). Hij was de ware, afhankelijke mens, die bij dag en nacht bad tot Zijn Vader en nooit iets deed zonder Zijn Vader. Hij eerde Zijn Vader (Joh. 8:49b). Hij deed zoals de Vader Hem geleerd had. Hij deed van Zichzelf niets, want Hij deed altijd wat de Vader welbehaaglijk was (Joh. 8:28,29b).

Vaste vorm

"Kneed het en haast u". Sara moest er koeken van maken. Het meelbloem moest zij in een bepaalde vorm brengen en het smakelijk of aangenaam maken, want het was voor de Heere. In het licht van het Nieuwe Testament bezien, typologisch, moest de persoon van de Heere, de waarachtige mens Christus Jezus, voor Sara een vaste vorm aannemen. Haar hart moest door het kneden de persoon leren kennen met Wie zij zich bezighield. De Heere Jezus was en is voor het hart van God het enig ware spijsoffer. Hij is voor Gods hart de bron van vreugde. Hij moest in Sara's hart ook vaste vorm krijgen.

Wat betekent de Heere Jezus voor onze harten? Heeft Hij in ons leven gestalte gekregen (Gal. 4:19b)? Zijn wij van harte gehoorzaam geworden aan de inhoud, aan het voorbeeld (de Heere Jezus) van de leer (Rom. 6:17c)? Sara gehoorzaamde de woorden van Abraham, haar heer (1 Petr. 3:6a). Zij haastte zich om het meelbloem vorm te geven. Laten wij ons beijveren, zodat de Heere Jezus werkelijk gestalte in ons krijgt en wij Hem, door ons leven, aan God, onze Vader, kunnen voorstellen. Het behaagde de gehele Volheid van God in Hem te wonen (Kol. 1:19); want in Hem woont de gehele Volheid van de Godheid lichamelijk (Kol. 2:9). Daarvan spreken de drie maten meelbloem en de koeken. Lees ook Num. 15:9, waar het ware spijsoffer is verbonden met het brandoffer.

Het brandoffer

Abraham was in gemeenschap met God. Hij beseftte daarom wat God toekwam en wat de grondslag van zijn gemeenschap met God was (zie vers 7). Hij liep naar de runderen en nam daarvan een kalf. Het beste van alles wilde hij aan de Heere geven. Wij weten uit Num. 15:8,9 dat het een voorstelling van het brandoffer is. Daarmee was het spijsoffer verbonden, waaraan we al hebben gedacht. Het kalf moest geslacht worden om als brandoffer te kunnen dienen. Dit kalf is een heenwijzing naar het kruis van de Heere Jezus, die als het volmaakte brandoffer Zijn vlekkeloze, reine leven vrijwillig aan God heeft geofferd. Abraham liep naar de runderen en nam het kalf. Moeten wij dat ook niet doen in de eredienst? Gaan wij in de Geest ook niet naar Golgotha? Zien wij in de Geest dan niet het offer, de persoon van de Heere Jezus? Hij is de zachtmoedige, wiens oor elke morgen door God gewekt werd. "Hij wekt Mij het oor, dat Ik hoor" (Jes. 50:4,5). Zijn gehele lichaam was als het ware "oor". Hij was teder en goed, Hij die met de moede ter rechter tijd een woord sprak. Zo zien wij onze Heere en Heiland als de gehoorzame knecht, gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood van het kruis (Fil. 2:8).

Het werk van de Geest

Abraham gaf het kalf aan de knecht die zich haastte om dat te bereiden. Welk een wonderbare lering voor ons! Wij mogen in de knecht de Heilige Geest zien, die werkzaam is om het brandoffer te bereiden. Daarin zien wij de genade van God, die door de Heilige Geest te hulp komt om het brandoffer op de juiste wijze aan ons voor te stellen. Er bestaat groot gevaar in de eredienst, ja, ook in ons persoonlijke leven, om door ons gevoel of ons intellect een verkeerde voorstelling van het werk en de Persoon van de Heere Jezus, het ware brandoffer, te hebben. Daarom is het nodig dat wij ons aan de Heilige Geest toevertrouwen om het offer onder Zijn leiding zo te bereiden, dat het passend en welbehaaglijk is voor onze God en Vader. De Heilige Geest wil door Zijn leiding en werking ons oog en hart vestigen op die Ene, de Zoon van God, de unieke, die Zich doelbewust geheel aan God toewijdde tot in de dood, ja, tot de dood van het kruis. De Heilige Geest wil onze gedachten en zinnen opheffen naar Hem die Zichzelf geheel ontledigde (Fil. 2:7). Hij alleen was in staat om te zeggen: "De Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen van de zondaars. Staat op, laten wij gaan, zie, hij die Mij overlevert is nabij" (Mark. 14:41b,42). De Geest haast Zich om dat te bewerken (Gen. 18:7b).

Het offer de grondslag van onze zegeningen

Door de gemeenschap met God krijgen wij inzicht in Zijn gedachten en in het offer. Het wordt ons dan duidelijk dat God het eeuwige leven alleen aan ons kon schenken door de dood van een ander, van iemand die nooit gezondigd had. Werkelijke verlossing is alleen mogelijk op grond van het offer dat God volkomen bevredigd heeft. Dit offer is de enige grondslag waarop God bij de mensen kan wonen (Ezech. 29:42-46 en Ef. 1:6). Dit is ook de grondslag waarop wij, en wel op bijzondere wijze in de eredienst, tot God kunnen en mogen naderen. Hij ziet ons thans in Christus aan (Ef. 1:6 en Lev. 7:8). Wij staan voor God in de huid van het offer, zoals God Adam en Eva bekleedde met rokken van vellen (Gen. 3:21). De Heere heeft ons bekleed met de klederen van het heil (Jes. 61:10). Ook dit zal Abraham niet zo hebben begrepen. Het is voor ons iets zeer bijzonders, om in de typen de persoon van de Heere en Zijn werk tot in de dood te mogen zien. God is daarin door Hem verheerlijkt en wij zijn daardoor voor God aangenaam gemaakt in de Geliefde.

Het kalf was onder de runderen aanwezig. Zo was de Heere Jezus ook reeds op aarde voordat Hij als brandoffer naar het kruis ging. God had Hem een lichaam toebereid om daarin Hem te behagen (Hebr. 10:5-10). Wij mogen Zijn weg naar het kruis overdenken en daar onder de leiding van de Heilige Geest Zijn volmaakte offer tot in de dood zien.

Boter en melk

In vers 8 zien wij dat Abraham bij het kalf dat de knecht had bereid boter en melk doet en het hun voorzet. Boter en melk zijn de zegeningen die Abraham uit de hand van God heeft ontvangen. Wij mogen bij het kruis ervaren, dat wij alle zegeningen die ons door God in Christus geschonken zijn, met een dankbaar hart aan onze God en Vader terug mogen geven. Ja, wij mogen het, in verbinding met het brandoffer, toevoegen aan het offer voor onze God, tot een lieflijke reuk voor Zijn hart. Uit het brandoffer vloeien immers al onze zegeningen, onze geestelijke zegeningen die wij in de hemelse gewesten genieten, voort. Ze zijn ons door de Heere God, onze Vader, geschonken, maar ze zijn van Hem. Abraham geeft deze vruchten, de zegeningen van het land, in de eerste plaats terug aan de Heere. Is dat ook zo met ons? Geve de Heere dat wij niet eerst voor onszelf een groot deel nemen. Het kan zo gemakkelijk voorkomen. Is het ons nog nooit overkomen, dat bij het uitspreken van lof en

dank de gedachte in ons opkwam: "Dat heb ik deze keer toch maar mooi en goed gezegd"? Op dat moment namen wij het grootste en het beste deel voor onszelf. Toen hadden wij het voor onszelf toebereid.

Aan God geven

Abraham zette het hun voor. Welk een voorbeeld voor ons. Het offer en de vruchten van het land behoren de Heere toe, want ze zijn uit de hand van onze God ontvangen. In 1 Kron. 29:9,14b, 16b en 17 lezen wij: "Want het is alles van U, en wij geven het U uit Uw hand". De grote tegenstelling met Abrahams houding vinden wij in 1 Sam. 2:12-17. De zonen van Eli waren kinderen Be-lials. Als iemand een offerande offerde, dan kwam de knecht van de priester, terwijl het vlees kookte, met een drietandige vork in de hand. En hij sloeg in de teil, in de ketel, in de pan of in de pot; al wat de krauwel optrok, dat nam de priester voor zich, enz.. Abraham zette het brandoffer met al de zegeningen die hem door de Heere waren gegeven aan de Heere voor. Hij nam daarvan niets terug.

Passende houding

Abraham stond bij hen onder de boom, terwijl zij aten. Dat was de passende houding, waardoor hij zijn bereidheid en toewijding tot de dienst aan de Heere tot uitdrukking bracht. Hij was bereid elke opdracht die de Heere zou geven direkt uit te voeren. Bovendien was hij toeschouwer, om te zien hoe het hart van de Heere Zich sterkte door het offer dat hij hun gebracht had. Welk een innige gemeenschap en verbondenheid zien wij hier in deze beelden. Laten wij er iets van leren en het in onze eredienst, onder de leiding van Gods Geest, toepassen.

Offervaardig

De Heere heeft Abraham door gehoorzaamheid (door de besnijdenis, Gen. 17) en door de gemeenschap met Hem en Zijn Woord offervaardig gemaakt. Hij kon het aangename brandoffer met de zegeningen vrijwillig aan de Heere teruggeven (Zie ook Deut. 26:9a, 10). Broeders en zusters, worden wij niet aangespoord om zó gemeenschap te beoefenen met onze God en Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus, opdat onze blijdschap volkomen wordt (1 Joh. 1:3,4)?

Dicht bij God

Wij kunnen dicht bij de Heere zijn, onder de boom waar de Heere vertoeft, terwijl de hitte van de wereld ons omringt. Daar kan de Heere Zijn vragen aan ons stellen met betrekking tot onze vrouwen, onze huizen (tenten) en onze pelgrimsstand. Als de vraag tot Abraham komt: "Waar is Sara, uw vrouw?", kan Abraham zeggen: "Ziet, in de tent". Daar kon zij de Heere dienen en met Hem gemeenschap hebben. Daar was zij in staat met haast van meelbloem de koeken te bakken. Daar kon zij de opdrachten van haar man, haar heer uitvoeren (1 Petr. 3:6), die tot verfrissing van het hart van de Heere dienden. Wij vinden in Ex. 35:25,26 en 29 vrouwen die in hun huizen de mooie kleden van de tabernakel hebben gesponnen. Dat waren wijze vrouwen die met hun handen de hemelsblauwe zijde, het purper, het scharlaken en het fijne linnen gesponnen hebben. Vrouwen met harten die hen bewogen om in wijsheid het geitehaar (beeld van afzondering tot de Heere) te spinnen. Een wonderbare dienst hebben deze vrouwen in hun huizen verricht. Alles wat zij als huisvrouw hebben gemaakt spreekt van de Heere Jezus, van Zijn wonderbare persoon. Wellicht daarom het onderricht van de apostel Paulus aan Titus, om op het eiland Kreta het ontbrekende in orde te brengen. Hij moest de gezonde woorden leren (eigenlijk: met nadruk voorhouden) en de

jonge vrouwen de gedachten van God voorhouden (Titus 2:4,5). Zijn onze vrouwen nog in de tent? Kunnen wij het met Abraham zeggen: "Ziet, in de tent"?

Enkele praktische lessen, voor ons, vaders en moeders in de Heere

Abraham was waakzaam; hij zat in de deur van zijn tent, ook toen het heet werd. Hij had gemeenschap met God, dat bleek uit de wijze waarop hij, zonder aarzeling, de drie mannen ontving en zelfs tegemoet liep, terwijl hij zich voor hen ter aarde boog. Er was bij hem toewijding aan de Heere: hij noemde zichzelf knecht, tot tweemaal toe. En hij was bereid tot de dienst: hij stond bij hen, onder de boom.

Sara heeft in haar leven van elke dag haar plaats naar de gedachten van God ingenomen. Zij was de huisvrouw van haar heer, haar man. Bij haar was geen enkel streven naar de plaats van haar man. Emancipatie was voor haar een totaal vreemd en zondig woord. Zij verstond haar plaats: in de tent. Zij kende evenals Abraham de plaats van vreemdelingschap; ze was een pelgrim. In de tent, waarin haar man en zij gemeenschap met God beoefenden, hebben zij hun plaats van verantwoordelijkheid tegenover God ingenomen. Zij was zich, evenals Abraham, goed bewust van haar persoonlijke verantwoordelijkheid. Zij was immers bereid zich te haasten om de drie maten meelbloem tot koeken te bakken. Wij zouden nu van haar zeggen: "Zij heeft kennis van Hem in Wie de gehele Volheid van de Godheid lichamenlijk woont" (Kol. 1:19 en 2:9a). Zij was in het kneden en bakken niet van Abraham afhankelijk. Zij had, naar de gedachten van het Nieuwe Testament, kennis van God en geestelijk inzicht in de Persoon van de Heere, Die in Zijn leven op aarde Zich als het ware Spijsoffer heeft geopenbaard.

De trouw van God

In vers 10-15 vinden wij de trouw van God, de betrouwbaarheid en vastheid van Gods beloften. De Heere had in Genesis 12:2 al gezegd: "En Ik zal u tot een groot volk maken", net als in hoofdstuk 15:3-5 en 17:1-8. Maar naar menselijke maatstaven was het voor Abraham en Sara onmogelijk om nog een zoon te krijgen. Juist toen kwam de Heere tot Abraham en zei: "Ik zal voorzeker weer tot u komen, omtrent deze tijd des levens; en zie, Sara, uw vrouw, zal een zoon hebben!" Sara zou, naar Gods beloften, van God leven uit de dood ontvangen.

Ongeloof

Bij Sara was ongeloof aanwezig, dat blijkt duidelijk uit vers 12. Zij had achter de rug van de Heere in de deur van de tent gehoord wat de Heere gesproken had. Abraham en Sara waren oud geworden. Daarom heeft Sara gelachen en getwijfeld aan de woorden van de Heere. In feite is dat lachen een openbaring van ongeloof aan de woorden van God. Ons bekrompen hart neemt dan de beloften van God niet aan, omdat wij alleen rekenen met de zichtbare, natuurlijke hulpbronnen. Maar juist daar waar de natuurlijke middelen opgehouden zijn, werkt God en brengt leven voort uit de dood. Sara zou naar de beloften van God een zoon hebben. Daarin ontvouwt de Schrift ons Gods wegen. God openbaart ons hier Zijn wonderbare raadsbesluiten: het zaad van Abraham, het zaad van de belofte (Gal. 3:16). Het vlees kan geen leven geven, het kan God nooit behagen (Rom. 8:8).

Leven uit de dood

In Genesis 18:10-14 is het zaad van de belofte het onderwerp en voorwerp van de hoop. Vanzelfsprekend alles in type. Sara betekent "vorstin". Is zij hier in type niet Israël? Israël betekent immers "vorstelijk". Ondanks haar afgestorven schoot wilde God door de Zoon

leven uit de dood geven. Zo is ook uit de onvruchtbare toestand van het vorstelijke volk (Israël), wat het vlees betreft, de Christus geboren (Rom. 9:5). Het zaad is Christus (Gal. 3:16). Toen de volheid van de tijd gekomen was zond God Zijn Zoon (Gal. 4:4), de Heere Jezus, die de Vorst van het leven, het Zaad van de belofte is.

Ongelovig lachen

Wij staan achter Bethlehem, wij staan achter het kruis. De Zoon van de belofte is gekomen; Hij, de Bron van alle leven, de Zoon van God, Jezus Christus. Ondanks het feit dat de belofte van de Zoon vervuld is en aan ons is geopenbaard (Joh. 1:14), komt het voor dat wij net als Sara soms ook lachen als God tot ons spreekt. Wij bouwen dan te veel op de natuurlijke middelen. Wij stellen ons dan niet vóór het aangezicht van de Heere, maar zoals Sara achter Zijn rug.

Hij komt!

De Zoon van de belofte spreekt ook van de hoop, de hoop van Zijn komst, die eerst plaatsvindt voor de Gemeente (1 Kor. 15:49-55; 1 Thess. 4:15-18, Fil. 3:20,21). Laten wij de belofte van Zijn komst, van de hoop, vasthouden en rotsvast geloven aan de betrouwbare woorden van God. Want hoeveel beloften van God er ook zijn, in Hem (Jezus Christus) is het ja en het amen, tot heerlijkheid van God door ons (2 Kor. 1:20). Wellicht breekt voor ons de dag van de volle verlossing spoedig aan. Dan zullen wij de Zoon zien zoals wij Hem nog nooit gezien hebben. Dat is een wonderbare verwachting op onze pelgrimsweg. Tot de dag aanbreekt en de liefde van God vervuld wordt. Kort na Zijn komst voor de Gemeente zal Hij verschijnen en zullen al de heiligen met Hem geopenbaard worden (Kol. 3:4; 1 Joh. 3:2; Opb. 19:14; Zach. 14:5c). God openbaart aan Abraham Zijn wonderbare gedachten en Hij zal zijn beloften waarmaken. Zou voor de Heere iets te wonderlijk zijn? Hij alleen kan uit de dood leven voortbrengen. "Ter gezetter tijd zal Ik weer tot u komen, omtrent deze tijd des levens, en Sara zal een zoon hebben". Als Hij terugkomt zal de belofte van God reeds vervuld zijn; dan zal zij een zoon hebben.

Oordeel

Nadat van de heerlijke hoop voor de Gemeente was gesproken, openbaarde God vervolgens Zijn plan met deze wereld. De mannen stonden op en keken in de richting van Sodom. Abraham ging met hen mee om hen uitgeleide te doen. Toen zei de Heere: "Zal Ik voor Abraham verbergen, wat Ik doe?" Voor Abraham, een liefhebber en vriend van God? De Heere Jezus zegt tot hen die Hem volgen in Joh. 15:15: "Ik heb u vrienden genoemd". De psalmdichter zegt in Psalm 25:14: "De verborgenheid des Heeren is voor hen, die Hem vrezen". Amos zegt in hoofdstuk 3:7: "Gewis, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard heeft". In Openbaring 1:1 staat dat de Openbaring gegeven is om Zijn slaven te tonen wat spoedig gebeuren moet.

De Heere sprak persoonlijk met Abraham. Hij maakte Zijn plan openbaar. Hij toonde wat er met Sodom en Gomorra zou gebeuren en verbond dit met de belofte van God met betrekking tot het zaad en tot allen die uit het geloof geboren zouden worden. Wij lezen immers in vers 18: "Aangezien Abraham gewis tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden". En in Romeinen 4: 16: "Daarom is het op grond van geloof, opdat het naar genade zou zijn, zodat de belofte zeker zou zijn voor het hele nageslacht". De Heere maakte aan Abraham het oordeel bekend dat over Sodom en Gomorra komen zou, met het doel dat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zou bevelen, dat

zij op de weg van de Heere zouden blijven, om gerechtigheid en gericht te doen. En opdat de Heere over Abraham zou brengen, wat Hij over hem gesproken had (vers 18,19).

De weg van de Heere houden

De Heere maakt ook nu plannen bekend over deze wereld zonder God, opdat allen die door het geloof met het ware Zaad van de belofte zijn verbonden, aangespoord worden ook in de praktijk gemeenschap met God en met Zijn Zoon te hebben. Dan zullen wij onze kinderen en ons huis na ons bevelen de weg van de Heere te houden en praktisch in ons leven gerechtigheid te openbaren. Dan kan de Heere aan ons schenken wat Hij tot ons gesproken heeft. Wij zullen dan de zegen en de belofte van God en Christus aan allen die geloven niet in de weg staan. "Opdat de Heere over Abraham bringe hetgeen Hij over hem gesproken heeft" (vers 19c). Zullen wij dan niet uit liefde tot God en uit liefde tot de Heere Jezus, Die Zijn leven voor ons heeft ingezet, in diepe afhankelijkheid en gehoorzaamheid aan het Woord ons openbaren en de weg van de Heere houden? Wij zijn immers bekend met het plan en de wegen van God? Wij weten immers dat de beloften van God in Christus ja en amen zijn. Wij zijn ook bekend met wat God met deze wereld als systeem voorheeft en met de mensen zonder God die steeds meer het karakter van Sodom en Gomorra aannemen. De Heere ziet de boosheid van de mensen op aarde: "Al het ge-dichtsels van de gedachten zijns harten is te allen dage alleen boos" (Gen. 6:5).

Wij en onze kinderen

Geve de Heere dat wij allen uit het diepst van ons hart met Jozua zeggen: "Aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen". En dat wij onze kinderen mogen bevelen trouw te blijven in de weg van de Heere. Laten wij doen als de apostel Petrus: "Wek ik door herinnering uw oprechte gezindheid op, opdat u terugdenkt aan de woorden die tevoren door de heilige profeten gesproken zijn en aan het gebod van de Heere en Heiland" (2 Petr. 3: 1,2). Habakuk moest in opdracht van de Heere het gezicht dat de Heere hem getoond had opschrijven: "Schrijf het gezicht, en stel het duidelijk op tafelen, opdat daarin leze die voorbijloopt. Want het gezicht zal nog tot een bestemde tijd zijn, dan zal Hij het op het einde voortbrengen, en niet liegen; zo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewis komen, Hij zal niet achterblijven" (Hab. 2:2,3). "Opdat daarin leze die voorbijloopt". Daar dan alles wat tot de tegenwoordige wereld behoort vergaat (de tafelen van Gods Woord uit Habakuk 2:2 zeggen het heel duidelijk aan degene die voorbijloopt - de verlore?), hoe behoren dan u en ik, onze kinderen en onze huisgezinnen, te zijn in heilige wandel en godsvrucht (2 Petr. 3:11-14). "U dan, geliefden, nu u dit van tevoren weet, weest op uw hoede dat u niet, door de dwaling van de zedelozen meegesleept, afvalt van uw eigen standvastigheid" (2 Petr. 3:17). Laten wij bedenken dat Sodom en Gomorra en de steden daar omheen daar liggen als een voorbeeld, daar zij de straf van eeuwig vuur ondergaan (Judas :7).

De Heere ging kijken

In de dagen van Abraham ging de Heere af om te bezien of de inwoners van de beide steden het uiterste gedaan hebben om God aan te roepen. Als dat niet het geval was, dan zou de Heere weten wat Hij met dat verdorven deel van de schepping zou doen. Zo openbaarde de Heere aan Abraham Zijn gedachten.

Onze God vergeet niets. Zie hoe vaak de zondige toestand van Sodom en Gomorra in de Schrift wordt aangehaald. De Schrift zegt van Israël: "Want hun wijnstok is uit de wijnstok van Sodom en uit de velden van Gomorra" (Deut. 32:32). Ezechiël wordt door God gebruikt

om aan Israël hun toestand voor te houden, dat hun ongerechtigheden waren als die van hun zuster Sodom (Ez. 16:49). De Heere Jezus spreekt in Luk. 17:28,29 over Sodom in de dagen van Lot. De zonde en andere goden dienen is vreselijk in Gods oog. Maar vóórdat de Heere oordeelt, stelt Hij nog een onderzoek in. Hij zegt immers: "Ik zal nu afgaan en bezien, of zij naar hun geroep, dat tot Mij gekomen is, het uiterste gedaan hebben, en zo niet, Ik zal het weten" (Gen. 18:21). God oordeelt nooit lichtvaardig.

Voorbidder

Met het oordeel voor ogen treedt Abraham voor het aangezicht van de Heere op als voorbidder. Wij lezen, als de engelen naar Sodom gaan: "Maar Abraham bleef nog staande voor het aangezicht des Heeren". In vers 8 lezen wij dat Abraham bij hen staat en in vers 22 dat Abraham nog bleef staan. Welk een toewijding! Welk een voorbeeld voor ons allen! Door de gemeenschap met God begrijpt hij welke houding voor het aangezicht van de Heere passend is. Ware gemeenschap met God voedt op tot eerbied en ontzag voor Hem voor Wie wij staan. Het geeft vrijmoedigheid om tot God te gaan met al de zorgen over een verloren gaande wereld en voor de gelovigen die nog in deze wereld verkeren (Hebr. 10:19-22). Wat is het een genade, dat wij elkaar mogen toeroepen: "Daar wij dus, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, de nieuwe en levende weg, die Hij ons heeft ingewijd door het voorhangsel heen, dat is Zijn vlees, en wij een grote Priester over het huis van God hebben, laten wij naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof". Abraham bad voor Sodom en Gomorra. Wij mogen wel zeggen dat hij voor het aangezicht van God smeekte (vers 24, 28, 29, 30, 31, 32). Een krachtig gebed of een vurige smeking tot God, onze Vader, vermag veel (Jak. 5:16b). Welk een aansporing voor ons om te bidden voor deze wereld die onder het oordeel ligt.

Samenvatting

De wereld gaat voorbij en haar begeerte (1 Joh. 2:17a). Laat ons vurig smeken dat velen nog de toevlucht tot de Heere Jezus mogen nemen. Maar ook dat wij in afhankelijkheid en getrouwheid en tot eer van God, als onberispelijke en onbesproken kinderen van God, temidden van een verkeerd en verdorven geslacht, als hemellichten mogen schijnen (Fil. 2:15). Laten wij, als pelgrims, ons oog naar boven richten, want ons burgerschap is in de hemelen, waaruit wij ook de Heere Jezus Christus als Heiland verwachten, Die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (Fil. 3:20,21).

J. de Blaauw